

den traadløse Telegrafforbindelse ikke blive fuldt tilfredsstillende. Jeg skal oplyse, at en Forretningsmand for at faa et Telegram sendt fra Trangisvaag og ned til den Plads, hvor denne Station skal lægges, og som hedder Porkere og ikke Torkere, som der staar i Anmærkningerne, først maa sende det i Baad over Trangisvaag Fjord og saa ved gaaende eller ridende Bud til Porkere. Et saadant Telegram paa nogle faa Ord vil altsaa medføre en Udgift af dobbelt—tredobbeltdagløn, og det tager jo ogsaa uforholdsmæssig lang Tid at faa det sendt pr. Baad over Fjorden og siden pr. Bud over Fjeldet i et nok saa vanskeligt Terrain. For de øvrige Færøers Vedkommende bliver Forholdet endnu slettere. For Sandø Syssels, for Vaagø Syssels, for Nordø Syssels og for Østerø Syssels Vedkommende vil Telegrafstationen i Thorshavn, naar der ikke er Telefonforbindelse, være — ja, jeg skal ikke udtrykke mig for stærkt, men blot sige — ikke til synderlig Gavn, men snarere til det modsatte. De Forretningsmænd, der bo spredt omkring paa Øerne udenfor Thorshavn og nærmeste Omegn, ville let blive distancerede af deres Kolleger i Thorshavn, som nu faa direkte Forbindelse med Omverdenen og derved kunne følge Markedspriserne og være à jour med Forretningernes Gang og saaledes ville kunne konkurrere de andre ned. Jeg maa altsaa udtale, at Lagtinget føler sig brøstholdet over det Arrangement, som her er truffet.

Lagtinget har i forholdsvis lang Tid beskæftiget sig med Telefonsagen paa Færøerne. Den blev rejst for 4 Aar siden i Foraaret 1902 ved, at der med Justitsministerens Billigelse skredes til en Undersøgelse over Telefonforholdene og Vejforholdene paa Færøerne. I Efteraaret 1902 indbragtes Sagen i Lagtinget, og det vedtoges da at indgaa til Ministeriet med en Anmodning om at faa Telefon anlagt oppe paa Færøerne. Man angav som Grund til, at dette maatte ske snarest muligt, de meget uheldige Kommunikationsforhold paa Færøerne, og jeg skal med den højttærede Formands Tilladelse oplæse et lille Stykke af den Betænkning, som Lagtingsudvalget fremlagde i denne Sag 1902. Det udtaler: „De herværende Kommunikationsforhold frembyde overordentlig store Vanskelig-

heder baade for det almindelige Samkvem og for Brevforbindelse. Den mest almindelige, ja, man kan næsten sige den eneste Maade, man kan faa et Brev, som har nogenlunde Hast, befordret, er med Skyds fra Bygd til Bygd; paa Grund af de stedlige Forhold foregaar Skydsen dels over Land og dels til Søs. Saa længe Skydsen gaar over Land, kan man faa et Brev befordret for ca. 70 Ø. pr. Mil. Skal det derimod ad Søvejen, hvad det i de fleste Tilfælde i alt Fald for en Del maa gaa, er Befordringsudgiften op til 4—8 Kr. pr. Mil, eftersom man kan benytte mindre eller større Baade til Turen. Denne Befordringsmaade er desuden noget langsom, naar det drejer sig om større Vejlægder, og oven i Købet kan i mange Tilfælde Storm og Brænding helt forhindre, at man overhovedet kan faa Forbindelse med en anden Ø. Vel have vi en Del Aar haft Kystfartøjet „Smiril“, som befordrer Post mellem Øerne, men da det er et saa stort Omraade, det har at besejle, kan det ikke nær tilfredsstille den Trang, der virkelig er til et lettere og mere fyldestgørende Meddelelsesapparat. At en Telefonforbindelse mellem Øerne vil faa en umaadelig stor Betydning for Befolkningen, der jo forholdsvis faatallig er spredt over et saa stort Omraade, er hævet over enhver Tvivl, og at Befolkningen i høj Grad vilde benytte Telefonen, er lige saa utvivlsomt.“

Naar man tager Hensyn til de almindelige daarlige Kommunikationsforhold, vi have paa Færøerne, vil man forstaa med hvilken Længsel ikke alene Lagtinget men Befolkningen har set hen til et almindeligt Telefonanlæg deroppe, og Lagtinget har ogsaa stillet Forventninger til Bevillingsmyndigheden om, at den vilde efterkomme Lagtingets Ønsker. Man har ikke alene forventet det, men endog været fuldt overbevist om, at saa vilde ske. Regeringen har, som det fremgaar af Bemærkningerne til Forslaget her, foretaget Undersøgelser af de færøiske Telefonforhold, og derefter har, saa vidt jeg har bragt i Erfaring, Telegrafdirektøren udarbejdet Forslag, hvorefter det mentes, at Projektet kunde udføres paa 2—3 Aar, og dette var man paa Færøerne overbevist om vilde ske, og ske for Statskassens Midler. Naar nu kun disse 40,000 Kr. til